

alvorlig økonomisk nedgang skulle defineres, men det fik vi som sagt løst, og hermed er vejen banet for starten af tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union med fuld deltagelse af de medlemslande, som kan og vil være med.

Det andet tema var beskæftigelsen, og her fik vi igen på Det Europæiske Råds møde i Dublin bekræftet, at beskæftigelsen har sin faste og meget høje plads på den europæiske dagsorden, og det har den faktisk haft siden det danske formandskab i forsommeren 1993.

Det gav sig udtryk i en særlig erklæring fra Dublin om beskæftigelsen og samtidig i en stor drøftelse på grundlag af Kommissionens og Rådets fælles rapport om beskæftigelsen.

Det understreges også klart i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde, at den økonomiske politik er en nødvendig foranstaltning for en stabilitetsorienteret økonomisk politik, der har vækst og beskæftigelse som mål, men at det skal også suppleres med en aktiv arbejdsmarkedspolitik og en række andre nationale tiltag.

Den særlige Dublinerklæring, som jeg omtalte før, slår også fast, at der ikke er nogen konflikt mellem på den ene side en økonomisk politik, der både er ansvarlig på det budgetmæssige område og med hensyn til hovedlinjen, og på den anden side en stærk og holdbar vækst i produktionen og beskæftigelsen. Og den økonomiske politik virker bedre, når der er større koordination mellem den økonomiske politik og strukturpolitikken både inden for det enkelte lands grænser og landene imellem.

Erklæringen henviser i den forbindelse også til den rapport, som vi fra dansk side har lagt megen vægt på, og som på dansk foranledning er udarbejdet til Dublintopmødet, den såkaldte Europarapport, som er en økonomisk enhedsrapport, hvor de fordele, vi alle sammen har af et bedre samarbejde og en bedre koordination, klart påvises – alt i alt en tekst, som vi fra dansk side er meget tilfredse med.

Under debatten om beskæftigelsen understregede vi også fra dansk side, at der er et stærkt behov for, at EU-støttere reglerne efterleves, og at man bør undgå unfair skattekonkurrence, og det kom også til at præge en del af teksterne i netop denne beskæftigelseserklæring, hvad der også er tilfredsstillende.

Alt i alt har vi – som jeg har sagt det før, og som jeg ikke har noget imod at sige igen – fået sat beskæftigelsen på dagsordenen.

At man vænner sig til en systematisk erfaringsudveksling og til ikke at tænke i hvert

enkelt lands begrænsninger, men i de 15 landes samlede ekstra muligheder, kan ganske vist ikke måles i job her og nu, men det har en effekt, når de nationale politikker skal formuleres og gennemføres.

Så til kriminalitetsbekæmpelsen og samarbejdet om retlige og indre anliggender:

Også her var der en meget omfattende debat om kriminalitetsbekæmpelse – omfattende, fordi tendensen til øget kriminalitet i Europa desværre er meget entydig: Hver dag berettes der om nye begivenheder og nye ulykkelige hændelser, der alle sammen har overskriften »Øget international kriminalitet«.

Det, som vi har debatteret, og det, som vi har kunnet samles om, synes jeg er tilfredsstillende i lyset af de store problemer, og det afspejles også i konklusionerne.

Debatten tog udgangspunkt i en rapport fra Justitsministerrådet, og at bekæmpelsen af organiseret kriminalitet og narkotika er højt prioriteret i alle medlemslande, var helt tydeligt både generelt under drøftelserne og i hver enkelt debatindlæg.

Som det ses af Dublinteksten, opereres der med seks hovedoverskrifter, som samtidig angiver de temaer, der blev drøftet.

De seks områder er: narkotikabekæmpelse, bekæmpelse af organiseret kriminalitet, den ulykkelige udvikling i forbindelse med seksuel udnyttelse af børn, som jo især Belgien har leveret et tragisk bevis for, racisme og fremmedhad og bekæmpelse af terrorisme samt de ydre grænser.

Det sidste vedrører behovet for at løse de udestående spørgsmål i forbindelse med udkastet til konventionen om passage af EU's ydre grænser.

Fra dansk side fremhævede vi, at der i 1996 er gjort en række gode fremskridt og nået mange gode resultater.

Lad mig bare nævne nogle få:

For det første en konvention om et forbedret samarbejde om udlevering af lovovertrædere, for det andet en fælles aktion om bekæmpelse af racisme og fremmedhad, for det tredje Europolkonventionen og for det fjerde flere fælles aktioner til bekæmpelse den tragiske udvikling, der har været i forbindelse med seksuelt misbrug af børn. Og der kan nævnes flere.

Jeg har fremhævet de mange klare resultater og også fremhævet, at tredje søjle-samarbejdet er ved at have overstået sine begyndervanskeligheder. Det mellemstatslige samarbejde viser